Baranyi Ferenc

Parázslik

Farkas Lacit 1961-ben ismertem meg. Akkor indult útjára a fiatal tollforgatókat is támogatni hivatott irodalmi orgánum, az Új Írás. A szerkesztők közül ketten, Váci Miska és Pándi Pál akkor már nagyon is jelen voltak az életemben, mindjárt az induláskor kéziratot kértek tőlem. Lacival, a legfiatalabb munkatárssal is hamar barátok lettünk, hiszen tágabb értelemben földiek is voltunk. A korkülönbség sem volt nagy: ő harminc, én huszonnégy éves voltam 1961-ben. Lírai létemnek is egyik főszereplőjévé vált hamar. A Fiatal Művészek Klubja 1963. májusi programjában például ez volt olvasható: elsején, szerdán 20 órakor Baranyi Ferenc költő és Gerelyes Endre író szerzői estje. Bevezetőt mond: Farkas László. Egyébként a Magyar Televízió rólam készített portréfilmjének is ő volt a moderátora, riportere 1979-ben. Barátságunk 63 éve alatt számtalan estemet vezette be és le, recenziókkal, méltatásokkal segített ő is kulturált verselőből költővé válni. Amikor a Tekintet szerkesztője lett, már úgy számolt velem, mint a lap meghatározó szerzőinek egyikével. És az eltelt évtizedek alatt szép lassan besorolt – egész családjával együtt – a legközelebbi barátaim, szinte a hozzátartozóink közé.

Ezért vagyok most bajban.

Úgy vagyok, mint mikor a húgom halálakor a sógorom arra kért, hogy én is szóljak néhány szót a búcsúztatón. Tudtam, hogy nem fog menni. Úgy leszek, mint Arany János l866-ban, amikor Juliska nevű kislányát elveszítette. Versben akarta elsiratni, de négy sor után elakadt, és ezt írta a kéziratra: „Nagyon fáj! Nem megy." Amikor Monika megkért, hogy mondjak valamit a temetésen, rögtön belém villant, hogy ennél többet most sem tudok mondani: Nagyon fáj. Nem megy. Mert Laci valóban közeli hozzátartozómmá vált. Ezért ne várjon tőlem senki esszészerű, mívesen kidolgozott szöveget, amilyet ilyenkor szokás gyászosra hangolt tónusban előadni. Én csak azt mondhatom, hogy Laci elvitte a lelkem egy darabját is. Egy öreg barátom mondta egyszer: „Tudod, idős korban részletekben hal meg az ember. Sorra hibásodnak meg az alkatrészei. Végül totálkáros lesz, és megy a rozsdatemetőbe." Nos, a legközelebbiek halála a lelkünket sebzi, csorbítja folyamatosan. Csak azzal tudom vigasztalni magam, amit egyik hozzám nagyon közel álló barátom halálakor írtam évekkel ezelőtt: *„Aki a harminchat fokot/ láznak hitetni mindhalálig/ képes*

*magával, az halott/ állapotában is parázslik./ Annak a sír nem nyughelye,/ csak színhe*ly a szétáradásra,/ rideg rögökbe fut vele/ a szív elásott lángolása."

Laci harminchat fokos lázban égett egész életében. Most pedig parázslik.